

TANDORI DEZSŐ

Élni v. halni (Pontospoetry)

Meg kéne halmom (halni), ezt is csak kb. tudom, részletes elképzeléseim a halálhoz vezető utamról (útról) sincsenek, *részletes* pedig. Szóló esetektől eltekintve milyen is lenne. Ez így nem élet, mondhatom joggal az életemről, holott ez élet, ez az életem éppen. Különféle bajok, betegségtünetek hozzák e kijelentésem (gondolatom) alapozódását; meghalni? de *ezért?* v. *ezért?* nem; plusz meghalva a megléti lételemnek ízetlen és (ha nem is) érezhetően nem kívánt állapota lenne. (Tehát: meghalni *nem* „elszunnyadni-semmi-több”). Meghalni köztudottan a *vezető út*, az állapot (aztán), lazák a kifejező eszközök („fogalmak”), s mégis mondom: „meg kéne halmom”. Hogyan helytálló ez? S mihez képest van itt helyesség? Bajaim, persze, kellemetlenek, joggal „tiltakozom”, avagy azt se, azt éppen nem. Semmilyen *nemköztest* nem gondolok: erre (mire), most jön máris, ez is jön, *mire*, ilyenek jönnek, jobb, ha ezt mondom csak, *inkább nem szóltam*.

Látásom-(vakulásom)...

...is romlik, a jelek szerint; ködösen látlak (ahogy te is, mint mondod, ködösebben látsz engem). Nincs *egyensúlyom*, elbillenek folyton, már nem tudok *annyira* járni, hogy a lakást el merjem (bíriam) hagyni. Egyéb bajok is „társulnak” mind ezekhez. (Arterioszklerózis az agyban, ez volna az alap, de hülyülni *alig*, vagy csak 1-2%-ot hülyülök.) Így is lehetne érezhetem az életet, ha valami normálisnak képzelhető állapothoz viszonyítom. (Ld. az 1. számú verset itt.)

Látható fordulattal...

...írtam le, és pedig sem láthatóságról, sem fordulatról nem volt szó: bár elhatároztam nem írok többé, jóbarátom is azt mondta erre, *jó* (barátom), nem fogsz írni, de az a bizonyos ellenállhatatlan (a késztetés) *majd jön és rávesz* (rávisz, RÁVISZ). Az ihletődés rejtelsei nem *látható* fordulatok (fordulatok se), tehát rögtön telibe találtam a dolgot (miféle dolgot) itt fentebb. Besorolok más verses törekvésekbe (adódásokba) így, olyasmikbe, amiktől magamat épp távolinak deklarálnám. Itt tartunk, (és *szünetet*, egyben). Egyben tartunk valamit (tartódik valami, egyben tartódik), és ez a *nem látható* fordulat, és nem is fordulat, fordulat se. Ez a *hogyan*, ez a *hogyanja a dolognak* épp az, ami... nem is tudom, mondható-e, nagyon régi módban (újra!), ami... s hogy nem is tudom, hol folytatódik. (És persze *mi*, ez a legkevesebb.) A „láthatatlan” és a „fordulat” az elkövetkezőket valamelyest (pontatlan szó) meghatározza. Meg-(pontatlan szó)-határozza tehát. Ez a pontatlanság láthatatlanja, mint fordulat, látható fordulat, és ez van itt elbeszélve, hogy ez itt van, hogy ez van itt.

Be/sorolok be/tagozódom

Be/sorolok/tagozódom, be/sorolok, betagozódom; enyhe változással be, vissza, közéjük, akik-amik egykor; sőt, ők most. Örülni fogsz, kedves Á., hogy ez akkor így; hogy ez akkor, így. Hogy újra így, így újra, ki hitte, Te hitted. Köszönöm a biztatást: Láthatatlan, persze, *már* az eredmény, a következmények satöbbijében, a váratlan, akaratlan megvalósulásban, persze. S mégis! De az *mondható-e*, hogy ez akkor most újra (épp ez nem *mondható*), hogy újra ahogy egykor; is. Visszakapcsolódtam kapocstalan és visszátlan, *honnantalan* és (fellengzősen hat) *hovátlan*. A hovátlanság így épp bármi „hazátlanság” ellentettje, éppbármi (egybe

írva véletlenül). S nem, hogy „vissza”, de ez a lehetősége a cuccnak, a dolognak, ahogy alakul, fűződik, egymásra következik: mintha *ködös* lenne. Nem „ködös utak”, és nem is *ködösen látlak*, de másként: kedves Á., jó, hogy örülünk ENNEK itt.

Örülünk ennek

Örülünk ennek, is, itt, s egész kis stb., stb. A régi mód *itt* van megint, ilyen egyszerűen. Nem az, hogy rajzolja magát a képződmény, bár szavakból áll, nem az se, hogy – említett – *módja VAN*; s hogy nem tudjuk, mit hangsúlyozzunk jobban s egyáltalán. Véletlen és *egyáltalán*, a véletlen abszolútja, és az egyáltalán véletlenszerűsége. Lassan összeáll – nem mondhatom; gyorsaságából! nem volt idő, hely stb., hogy *én* dönthessem el, mi igen és mi nem. *Pót-cím* is illene ide, ám a tagolás

már fölösleges. Akik akkor még éltek, mikor így írtam – hogyan írtam? –, ami most visszatér, és nem olyan *emberleges*, hogy már nem velük van (velük volt-e) a 6 milliárdból ennyi-és-enyivel, már nem mondom ki, NAGY NEVEIKET (nevüket), és saját, legsajátabb, lajstromzott halottaim nevét se mondom ki (nem írom ide), és közeli szeretett valakijeim nagy (vagy kisebb) nevét se, a dolog maga megy tovább, de nem egyedül.

És rajzpapírokat

...írok szét, mégis van hát beszéddé (írassá) válás, hiába, hogy NINCS BESZÉDÜLÉS, nincs íródás: *van* íródás. Vannak hangsúlyok (csak szavakkal ejthetők-lehetők), vannak etc. Nem is kell tudnom, mik vannak. NEM IS KELL TUDNOM. Van beszéde (amit nem kell tudnom) dolgoknak (melyekről nem; lágyan csak, és nem NEM-ÉS-NEM); van beszéde mind e dolgoknak. S akkor *itt* tartunk; itt, s hogy korábban jelződött már. Van visszabeszédülés, pedig jó lett volna egy amo-

lyan „eztán már nincs” (mi-re lett volna jó?) Nem tudok rendesen járni, az utcán nem bírok 20-40 métert, billenek, rengeteg idő múlik így, jön így, meddig, és ahogy meghalok majd, az gondolatban *NINCS*, az képzetként sincs. És nincs *elképzetesedés*, csak a konkrétabb dolgok vannak, mégsem jut eszembe, nem ugrik be, hogyan is kezdtem itt e sort (e sor verset), mely címen s címmel, rímtelen rímmel (jaj, ne!).

AKNAY JÁNOS: ANGYAL SZÜLETETT, 2002